

# Palmsöndagen

1 Årg. Ev.Matt.21:1-11

I.N.J

En fredlig åsneritt in i den heliga staden Jerusalem. Sjungande och palmviftande människomassor. Skallande hosiannarop i de trånga gränderna. Förväntningar i luften! ”Visst är det väl Messias som kommer, befriaren som Gud har lovat sitt folk och som profeten Sakarja talat om”? Det ser ju riktigt lovande ut det här! Äntligen skall Gud gripa in, infria sina löften och upprätta sitt förnedrande Israel!

Men rider han inte på en åsna? Var är stridshästen? Var finns hans soldater? Vi ser ju bara tolv lärjungar. Och vapnen? Gömde han dem på något egendomligt sätt i sin mantel? Vad skulle hända när han steg av sin åsna – skulle kampen starta då – kampen mot gudsfolkets fiender – den gudlösa romerska ockupationsmakten? Skulle Israel äntligen bli mäktigt igen – precis som i kung Davids dagar?

Ja, det var väl ungefär så det surrades bland människorna när Jesus red in i Jerusalem, som evangelisten Matteus berättar för oss idag. Det såg som sagt lovande ut – men något skavde uppenbarligen. Och allteftersom dagarna närmade sig påsk blev irritationen och frustrationen allt större. Och på långfredagens morgon, då var det slut med hosiannaropen. Man skrek korsfäst istället. Ja, som det står i en psalm:

*Du som mänskohjärtat känner  
Vet att hyllningen du får  
Snart i glåpord övergår.  
Ensam skall du utan vänner  
Höra ropen inom kort:  
”Korsfäst! Bort med honom bort!”*

Jesus visste alltså att han red mot döden på korset. Hans lärjungar *borde* ha vetat det de också. Men de tänkte som alla andra i Jerusalem. Och ändå hade Jesus talat med dem om det vid inte mindre än tre tillfällen. Men, de var alldeles blockerade. Drömmen om en inomvärldslig Messias, en jordisk kung som skulle skapa ett lyckorike här på jorden, satt så djupt. Ändå hade Jesus hade sagt: *”Vi går nu upp till Jerusalem. Människosonen skall utlämnas åt överstepräster och de skriftlärda, och de skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna för att han skall hånas och pryglas och bli korsfäst.”* (Matt 20:18-19).

Men de begrep ingenting! Och det var ju inte så konstigt. Deras Messias kunde vare sig lida eller dö. Men hade de noga läst profetierna skulle de insett att den

Messias Gud skulle sända var helt annorlunda och inte alls så som människor ville och menade att han borde vara!

Ja, det är det förunderliga med Jesus, att han alltid är den *annorlunda*. Det är något motspänstigt över honom, något som vägrar låta sig pressas in i trånga, mänskliga tankeramar. Han är inte förutsägbart. Han överraskar, utmanar och upprör också för den delen! Och lika häpet som folket i Jerusalem, där hans intåg väckte sådan uppståndelse, har människor frågat sedan dess. *"Vem är han?"*. Ja, den frågan får också vi fundera på en stund, vi som firar palmsöndag här i S:t Clemens kyrka idag! Och kanske vi inte själva skall leverera det svaret, utifrån vårt eget tyckande och önsketänkande, utan istället gå till honom själv och fråga: "Jesus, vem är du? Vem vill du vara för oss?"

Nu kan vi kanske tycka, att Jesus inte ger oss några svar i vår text. Han sitter där stum på åsneryggen och yttrar inte ett ord. Det må så vara! Men *hans handlingar* ger ett tydligt svar. Jesus behövde inte yttra sig. För som Matteus skriver: *"Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas"*. Och nu var det ju faktiskt så, att Sakarja inte talar ett ord om väpnad kamp, krig eller våld. Låt oss se efter vad det står om Messias i Sak 9:10: *"Han skall utrota vagnar ur Efraim och hästar ur Jerusalem; ja, stridens bågar skall utrotas, och han skall tala frid till folket"*.

Genom att sätta sig på åsnan – inte på stridshästen – talar Jesus om vilken slags Messias han är – Fridsfursten – och varför han har kommit – för att skapa fred. Vilken fred? Jo fred mellan himmel och jord, mellan Gud och människa, liksom människor emellan. Aposteln Paulus talar om det när han i Kolosserbrevet skriver: *"Gud beslöt att låta all fullhet bo i Kristus och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen"* (Kol. 1:19, 20).

Det är därför överskriften idag på Palmsöndagen är *"Vägen till korset"*. Det är – som du kanske märkt – samma texter idag som på första söndagen i Advent. Men då fokuserar vi på *Jesu ankomst* och på *den glädje* det innebär att han är hos oss i sitt Ord och sina sakrament. Idag riktas våra blickar mot *korset* och vi tänk er på hur Jesus där gav sitt liv för dig, för mig och för hela världen. Det är en sådan Messias han är och vill vara – den som försonar oss med Gud, förenar oss med honom, gör oss till hans barn och arvingar till det eviga livet. Visst är det ett glädjefullt budskap även det, även om palmsöndagens glädje är mer stilla och eftertänksam än den på första advent.

Så lovsången har sin givna plats idag – även om korset avtecknar sig mot horisonten. Och även om Jesus märkte, att de allra flesta – för att inte säga alla – fått det mesta om bakfoten och inte begrep vilken Messias det var som de hyllade,

steg han inte av åsnan och vrålade: *"Håll tyst! Ni begriper ju ingenting!"*. Nej, han sitter där stilla. Han vet ju att han är den verkliga Messias. Och sången som ljuder kring honom, är ju inte bara en hyllning, utan också en bön! Hosianna betyder ju *"Hjälp!"*. Och på den bönen gav Jesus sitt svar när hon dog på korset! Det var *"hjälp från höjden"*, den vi människor alla främst behöver: frälsning från synd, förgängelse och död! Visst kan vi tycka att korset är skrämmande och att det som hände Jesus där var så fruktansvärt att vi saknar ord för hur hemskt det var. Men då får vi tänka på att det var kärleken som drev honom. Och då menar jag inte en kärlek som älskar så länge den har lust utan istället den som är beredd att lida, att offra, som inte bangar för någonting utan varar ända till slutet. Det får mig att tänka på en man som en gång frågade Jesus när han bad: "Herre, hur mycket älskar du mig?". Och Jesus sträckte ut sina armar på korset och svarade: "Så här mycket!" Och så dog han! Det är kärlek det! Precis som han själv har sagt: *"Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner"* (Joh. 15:13).

Tänker vi på det, då kan vi ju vara glada och sjunga också idag, precis som vi gör på första advent. Vi vet ju varför han företog sin sällsamma åsneritt upp till Jerusaleem. Vi vet varför han dog på korset. Ja, som det står i adventspsalmen:

*Han kommer till jorden att bringa  
ett offer på korsträdets stam,  
att dö för vårt syndiga släkte  
och föra rättfärdighet fram.  
Var glad, var glad,  
var glad i din Herre och Gud.  
Var glad, var glad  
och hylla din konung och Gud. Amen.*

Psalmer: 442, 351, 45, 443